

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Tomáše Foltase a soudců Lenky Krupíčkové a Davida Hipšra v právní věci žalobkyně: **E. M. J.**, zastoupena Mgr. Petrou Naskosovou, advokátkou se sídlem Eliášova 28, Praha, proti žalovanému: **Ministerstvo spravedlnosti**, se sídlem Vyšehradská 16, Praha, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 18. 2. 2022, č. j. 17 A 57/2020-65,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá**.
- II. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti ve výši 3 400 Kč k rukám její zástupkyně Mgr. Petry Naskosové, advokátky, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

I.

[1] Rozhodnutím ze dne 6. 3. 2020, č. j. MSP-133/2019-ODSK-OTC/9, zamítl žalovaný v celém rozsahu žádost žalobkyně o poskytnutí peněžitě pomoci podle zákona č. 45/2013 Sb., o obětech trestných činů a o změně některých zákonů (zákon o obětech trestných činů), ve znění pozdějších předpisů (dále též „zákon o obětech trestných činů“), a to pro nesplnění podmínek stanovených v § 24 odst. 1 písm. c) tohoto zákona. Dle žalovaného žalobkyně neprokázala, že nebyla schopna se sama živit, a tedy že by jí zemřelý poskytoval výživu.

II.

[2] Rozhodnutí žalovaného napadla žalobkyně žalobou u Městského soudu v Praze (dále též „městský soud“). Ten v záhlaví uvedeným rozsudkem zrušil rozhodnutí žalovaného a věc

mu vrátil k dalšímu řízení. Za podstatu sporu označil výklad pojmu „*osoba, které zemřelý poskytoval výživu*“, u něhož žalovaný dovodil, že se jedná o osobu neschopnou se sama žít. S odkazem na východiska týkající se výkladu zákona o obětech trestných činů plynoucích z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 1. 2019, č. j. 9 As 423/2018-29, pak městský soud dospěl k závěru, že interpretace daného pojmu ze strany žalovaného není správná. Ustanovení § 24 odst. 1 písm. c) zákona o obětech trestných činů přiznává peněžitou pomoc pozůstalým ve dvou situacích. Jednak těm, kterým zemřelý poskytoval výživu, a dále těm, kterým byl povinen poskytovat výživu. V případě osob, kterým zemřelý poskytoval výživu, je rozhodující její faktické poskytování. Je přitom zcela nerozhodné, z jakého důvodu tak zemřelý činil. Interpretace žalovaného podmiňující přiznání peněžité pomoci pouze osobě, která není schopna se sama žít, lze spojit výhradně s povinností poskytovat výživu podle zákona nebo na základě zákona, a tedy výlučně s druhou z uvedených možností. Pro úplnost městský soud podotknul, že nevidí důvod vyjadřovat se ke vztahu pojmů „společná domácnost“ a „poskytování výživy“, neboť toto rozlišení je pro aplikaci § 24 odst. 1 písm. c) zákona o obětech trestných činů irelevantní. Dané ustanovení rozlišuje dvě skupiny osob oprávněných získat peněžitou pomoc. Jedná se o vyjmenované osoby, které se zemřelým žily ve společné domácnosti, a dále o osoby, kterým zemřelý poskytoval nebo byl povinen poskytovat výživu. Mezi těmito skupinami však neexistuje žádný vztah a jsou postaveny na roveň. Žalovaný podle městského soudu v projednávaném případě domýšlí další podmínky, které nejsou v zákoně o obětech trestných činů obsaženy.

pokračování

III.

[3] Žalovaný (dále též „stěžovatel“) podal proti rozsudku městského soudu kasační stížnost z důvodu uvedeného v § 103 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále též „s. ř. s.“). V ní městskému soudu vytýká, že se nezabýval vztahem pojmů „společná domácnost“ a „poskytování výživy“. Dle stěžovatele se jedná o zásadní otázku, která je mezi účastníky řízení sporná. Stěžovatel totiž zastává názor, že je-li něco „společnou domácností“, nemůže se zároveň jednat o „poskytování výživy“. Pokud by tomu tak nebylo, není důvod, aby zákonodárce tyto dva pojmy rozlišoval a bral je jako dvě různé a odlišné podmínky k vymezení oprávněného žadatele dle § 24 odst. 1 písm. c) zákona o obětech trestných činů. Stěžovatel následně podrobně rozebírá pojem „společná domácnost“, k čemuž obsáhle cituje komentářovou literaturu a judikaturu věnující se tomuto pojmu. Tvzení žalobkyně se pak podle stěžovatele jasně vztahovala k pojmu „společná domácnost“, jakkoliv je žalobkyně formálně označovala jako „poskytování výživy“. Rozhodný je nicméně obsah tvrzení žalobkyně, nikoliv jejich formální označení. Tato tvrzení přitom pojem „společná domácnost“ nepřesahovala a byla tímto pojmem jasně konzumována. Žalobkyně však nespadá do okruhu taxativně vyjmenovaných osob, u nichž stačí prokázání soužití se zemřelým ve společné domácnosti k tomu, aby byly osobami oprávněnými ve smyslu § 24 odst. 1 písm. c) zákona o obětech trestných činů. Stěžovatel dodává, že si lze představit situaci, kdy by zemřelý osobě, která s ním žila ve společné domácnosti, rovněž poskytoval výživu. O takový případ se však v projednávané věci nejedná: *„jestliže je osoba schopna se sama živit, nicméně z vlastního rozhodnutí, resp. z domluvy s partnerem, uspokojuje potřeby domácnosti jinak než finančně, zatímco druhý partner uspokojuje právě potřeby finanční, jedná se o reciproční vztah, kdy každý z partnerů uspokojuje potřeby společné domácnosti – čímž je společná domácnost fakticky definována.“* Z uvedených důvodů stěžovatel navrhuje, aby Nejvyšší správní soud rozsudek městského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

IV.

[4] Žalobkyně ve vyjádření ke kasační stížnosti uvádí, že podstatou sporu není výklad pojmů „společná domácnost“ a „poskytování výživy“. Podstatou sporu je její nesouhlas s tím, aby byla peněžitá pomoc v případě osoby, které zemřelý poskytoval výživu, podmíněna dále tím, že vyživovaná osoba není schopna se vlastní prací živit sama. Takovýto výklad je nepřipustně restriktivní, nemá oporu v dikci zákona a je v rozporu s pozitivním závazkem státu pomáhat obětem trestné činnosti a v pochybnostech rozhodovat v jejich prospěch. Pojem „společná domácnost“ je pro rozhodnutí stěžovatele v této konkrétní věci irrelevantní. Žalobkyně dodává, že ve správním řízení prokázala, že je „osobou, které zemřelý poskytoval výživu“. S ohledem na uvedené navrhuje, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl.

V.

[5] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[6] Kasační stížnost není důvodná.

[7] Projednávaná věc se týká výkladu § 24 odst. 1 písm. c) zákona o obětech trestných činů.

[8] Dle uvedeného ustanovení platí, že *[p]rávo na peněžitou pomoc má osoba pozůstalá po oběti, která v důsledku trestného činu zemřela, byla-li rodičem, manželem, registrovaným partnerem, dítětem nebo sourozencem zemřelého a současně v době jeho smrti s ním žila v domácnosti, nebo osoba, které zemřelý poskytoval nebo byl povinen poskytovat výživu.*

[9] V posuzované věci není sporu o tom, že žalobkyně žila ve společné domácnosti se svým partnerem, který zemřel v důsledku násilného trestného činu. Současně žalobkyně uvedla, že zatímco ona se starala o chod domácnosti a pracovala spíše okrajově, zemřelý partner zajišťoval společnou domácnost po finanční stránce. Žalobkyně z uvedeného uspořádání domácnosti dovozovala, že jí náleží peněžitá pomoc, neboť jí zemřelý partner poskytoval výživu.

[10] Dle stěžovatele žalobkyni právo na peněžitou pomoc nevzniklo. Je totiž nezbytné rozlišovat pojmy „poskytování výživy“ a „společná domácnost“. Osobám, které sice žily se zemřelým ve společné domácnosti, avšak nepatří mezi taxativně vyjmenované osoby, podle něj náleží právo na peněžitou pomoc jen tehdy, pokud existují další okolnosti, které nebudou podřaditelné pod pojem „společné domácnosti“, a zároveň budou podřaditelné pod pojem „poskytování výživy“. Existenci takových okolností však v projednávaném případě neshledal. V kasační stížnosti k tomu uvedl, že *„žalobkyně uváděla ve svých podáních skutková tvrzení, která naplňují pojem '(společné) domácnosti', což ovšem není v daném případě rozhodné, když žalobkyně nespadá do okruhu taxativně vyjmenovaných osob, u nichž je prokázání '(společné) domácnosti' dostačující, ovšem zároveň ve svých tvrzeních neuváděla ničeho navíc, tedy žádná skutková tvrzení, která by překračovala rámec pojmu '(společná) domácnost' a která by tedy bylo dále na místě zkoumat a právně posuzovat, zda tato 'přesahující' skutková tvrzení nenaplňují jiný pojem, např. pojem 'poskytování výživy'."* Podle stěžovatele nelze za poskytování výživy považovat stav, kdy osoby žijí ve společné domácnosti, společně uspokojují její potřeby, avšak osoba podílející se na uspokojování potřeb domácnosti jinak než finančně, je schopna se sama živit. V případě existence společné domácnosti lze podle něj připustit, že dochází k poskytování výživy „nad rámec tohoto pojmu“ například v situaci, kdy se jedná o rodiče poskytující výživu studujícím dětem.

[11] Městský soud považoval za klíčové pouze posouzení toho, zda je žalobkyně osobou „které zemřelý poskytoval výživu“. Stěžovatelem prezentované rozlišování pojmů „společná domácnost“ a „poskytování výživy“ odmítl. V tom stěžovatel spatřuje nesprávné posouzení právní otázky ze strany městského soudu.

[12] Nejvyšší správní soud mu nepřisvědčil.

[13] Městský soud zcela správně připomněl, že výklad zákona o obětech trestných činů se řídí zásadou *in dubio pro victimae*. Nejvyšší správní soud v minulosti opakovaně poukázal na právní větu k rozsudku městského soudu ze dne 8. 3. 2018, č. j. 9 A 5/2015-61, v níž je uvedeno: *„Ministerstvo spravedlnosti by mělo být vedeno zásadou in dubio pro victimae, neboť pomoc obětem trestných činů vychází z předpokladu, že to byl právě stát, který selhal ve svém úkolu předcházet trestné činnosti, a proto nastupuje jeho povinnost zmírnit dopady spáchaného*

pokračování

trestného činu do života obětí. Celý zákon č. 45/2013 Sb., o obětech trestných činů, byl koncipován tak, aby se postavení obětí trestných činů zlepšilo a aby byly respektovány zásadní dopady trestného činu do jejich života. Tento výchozí princip musí ministerstvo ve svém rozhodování ctít a dodržovat.“ (viz rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 1. 2019, č. j. 9 As 423/2018-29, či ze dne 16. 12. 2021, č. j. 2 As 334/2019-36). V rozsudku č. j. 9 As 423/2018-29 k tomu Nejvyšší správní soud dále uvedl, že „(...) smyslem zákona je zmírnit dopady spáchaného trestného činu na život obětí a naplnit celosvětový trend posilování práv obětí, zmíněný i v důvodové zprávě k zákonu. Navíc celý zákon o obětech trestných činů je koncipován tak, aby se postavení obětí trestných činů zlepšilo. Tyto výchozí principy subsidiarity, reparační a rozhodování ve prospěch obětí musí stěžovatel ve svém rozhodování ctít a dodržovat.“

[14] Při zohlednění citovaných východisek pak nemůže obstát restriktivní výklad § 24 odst. 1 písm. c) zákona o obětech trestných činů, který předkládá stěžovatel. Ten totiž podmiňuje právo na peněžitou pomoc v případě osoby, které zemřelý poskytoval výživu, podmínkami nad rámec výslovného textu zákona. U takové osoby dovozuje, že jí právo na peněžitou pomoc nenáleží, pokud žila se zemřelým ve společné domácnosti a byla schopna se sama živit. Ustanovení § 24 odst. 1 písm. c) zákona však takové (vylučovací) podmínky neobsahuje, a i sám stěžovatel k nim dospívá poměrně komplikovaným výkladem.

[15] Účel peněžitě pomoci spočívá v souladu s § 25 odst. 1 zákona o obětech trestných činů v jednorázovém poskytnutí peněžitě částky k překlenutí zhoršené sociální situace. Stěžovateli lze přisvědčit, že zákon v § 24 odst. 1 písm. c) rozděluje oprávněné osoby na ty, které žily se zemřelým ve společné domácnosti, a na ty, jimž zemřelý poskytoval nebo byl povinen poskytovat výživu. Co se týče první skupiny osob, lze právo na peněžitou pomoc přiznat, pokud se jedná o některou z taxativně vyjmenovaných osob mající definovaný vztah vůči zemřelému (rodič, manžel, registrovaný partner, dítě nebo sourozenec) za podmínky, že tato osoba žila se zemřelým v době jeho smrti ve společné domácnosti. V případě druhé skupiny osob je právo na peněžitou pomoc podmíněno poskytováním výživy, respektive existencí povinnosti výživu poskytovat. Ze zákonného vymezení účelu peněžitě pomoci a okruhu oprávněných osob tak plyne, že smyslem právní úpravy v § 24 odst. 1 písm. c) zákona je alespoň zčásti vybraným osobám finančně kompenzovat zhoršenou sociální situaci způsobenou buďto ztrátou osoby, která s pozůstalým žila v době své smrti ve společné domácnosti, tedy se podle svých schopností a možností podílela na úhradě nákladů a obstarávání společných potřeb, nebo ztrátou živitele pozůstalého.

[16] U žadatele o poskytnutí peněžitě pomoci je tedy třeba zkoumat, zda se jedná o osobu spadající do některé z těchto skupin. Je-li tomu tak, náleží mu právo na peněžitou pomoc. Nelze přitom vyloučit, že někteří žadatelé budou současně naplňovat podmínky obou skupin (typicky nezletilé dítě, které žilo se zemřelým ve společné domácnosti a jemuž byl zemřelý současně povinen poskytovat výživu). U takových žadatelů je nerozhodné, z jakého titulu jim bude právo na peněžitou pomoc přiznáno. Na druhou stranu však zákon nezná jakousi kumulaci podmínek napříč oběma skupinami. Není tedy důvod zjišťovat u žadatelů, kteří dovozují své právo na peněžitou pomoc ze ztráty živitele, zda jim zemřelý poskytoval výživu v rámci společné domácnosti nebo mimo ni. Zákon v případě této skupiny žadatelů s pojmem společná domácnost nijak nepracuje, tedy neobsahuje například dovětek, který by je vylučoval z práva na peněžitou pomoc, pakliže jim ze strany zemřelého byla výživa poskytována v rámci společné domácnosti. Existence společné domácnosti v době úmrtí

oběti trestného činu je významná pouze v případě osob, které jsou taxativně vyjmenovány v první skupině. U druhé skupiny se jedná o irelevantní okolnost. Je tedy zcela nerozhodné, jestli k poskytování výživy ze strany zemřelého docházelo v rámci společné domácnosti nebo mimo ni. I osobě, která žila se zemřelým ve společné domácnosti, mohl zemřelý poskytovat výživu, tedy pravidelné plnění, jímž zajišťoval finančně potřeby vyživované osoby (a neplnil pouze svůj podíl na úhradě nákladů a obstarávání společných potřeb domácnosti). Případná existence společné domácnosti tedy vyživovanou osobu *a priori* nijak nevylučuje z práva na peněžitou pomoc. Jinými slovy, finanční zabezpečování domácnosti ze strany zemřelého nelze chápat pouze jako plnění jeho podílu na úhradě nákladů a obstarávání společných potřeb domácnosti. Tímto plněním může dle konkrétních okolností současně zajišťovat výživu osoby žijící s ním ve společné domácnosti (živit ji).

[17] Sám stěžovatel připouští, že i v rámci společné domácnosti může docházet k poskytování výživy. Z hlediska § 24 odst. 1 písm. c) zákona o obětech trestných činů, je však podle něj takové poskytování výživy relevantní pouze tehdy, pokud vyživovaná osoba nebyla schopna se sama živit, tedy pokud byla svou výživou odkázána na zemřelého. Jako příklad uvádí studující děti. V podstatě by tak podle stěžovatele bylo možné této kategorii oprávněných osob přiznat právo na peněžitou pomoc pouze tehdy, pokud by jim obecně svědčilo právo na výživné. Zákon totiž podmiňuje přiznání výživného právě absencí schopnosti se sám živit (srov. § 911 občanského zákoníku, podle něhož platí, že *[v]ýživné lze přiznat, jestliže oprávněný není schopen sám se živit*).

[18] Dotčená pasáž ustanovení zákona o obětech trestných činů (*osoba, které zemřelý poskytoval nebo byl povinen poskytovat výživu*) však neomezuje právo na peněžitou pomoc pouze na pozůstalé, kterým svědčilo právo na výživné, ať bylo fakticky poskytováno, či nikoliv. Zákon hovoří obecně o poskytování výživy, aniž by současně stanovil, že se jedná pouze o poskytování výživy založené na plnění zákonné vyživovací povinnosti. Z textu zákona tedy nijak nevyplývá, že by byly z práva na peněžitou pomoc vyloučeny osoby, kterým zemřelý poskytoval výživu, ač k tomu nebyl podle zákona povinen. V tomto ohledu je koncepce § 24 odst. 1 písm. c) zákona o obětech trestných činů odlišná od § 2966 občanského zákoníku. Ten výslovně rozlišuje situaci, kdy zemřelý poskytoval nebo byl povinen poskytovat výživu (odst. 1) a situaci, kdy poskytoval takové plnění, ač k tomu nebyl podle zákona povinen (odst. 2). V takovém případě je již z textu zákona zřejmé, že první odstavce zahrnuje pouze pozůstalé, jímž svědčilo právo na výživné, ať bylo fakticky poskytováno, či nikoliv. Ustanovení § 24 odst. 1 písm. c) zákona o obětech trestných činů však obdobné rozlišení nezná. Byť tedy užívá obdobné sousloví jako § 2966 odst. 1 občanského zákoníku, z jeho textu dále nijak neplyne omezení na pozůstalé, jímž svědčilo zákonné právo na výživné. Domýšlení takového omezení výkladem by pak naráželo na zásadu *in dubio pro victimae*. Právo na peněžitou pomoc tedy přísluší nejen pozůstalým, vůči nimž měl zemřelý podle zákona vyživovací povinnost, ale i těm pozůstalým, kterým fakticky poskytoval výživu, ačkoliv vůči nim zákonnou vyživovací povinnost neměl.

[19] Co se týče podmínky, aby tyto osoby splňovaly obecný předpoklad pro přiznání výživy, tj. byly hmotně závislé na zemřelém, ustanovení § 24 odst. 1 písm. c) zákona o obětech trestných činů takovou podmínku u osob, jímž byla fakticky poskytována výživa, výslovně neobsahuje. Zákon v jejich případě kompenzuje zhoršenou sociální situaci způsobenou ztrátou faktického živitele bez ohledu na existenci společné domácnosti či

pokračování

schopnost žít se sám svým přičiněním. Schopnost samostatné obživy tak danou osobu z práva na peněžitou pomoc nevylučuje. Již jen s ohledem na zásadu *in dubio pro victimae* nelze výkladem dotvářet podmínky, které zákon nezná. Jak ostatně vyplývá z výše uvedeného, hmotná závislost jakožto podmínka přiznání výživného nachází nepřímý předobraz u oprávněných osob, kterým *zemřelý byl povinen poskytovat výživu*. Do skupiny osob fakticky vyživovaných zemřelým nad rámec jakékoliv zákonné povinnosti však obdobná konstrukce nijak promítnuta nebyla.

[20] Ustanovení § 24 odst. 1 písm. c) zákona o obětech trestných činů tedy neposkytuje oporu pro výklad stěžovatele, který spojuje právo na peněžitou pomoc se zákonnou vyživovací povinností. Zákon pamatuje i na osoby, jimž sice zemřelý nebyl výživou podle zákona povinován, přesto ji na základě jejich vzájemné dohody poskytoval (shodně viz Gřivna, T. § 24 [Okruh oprávněných žadatelů]. In: Gřivna, T., Šámal, P., Válková, H. a kol. Oběti trestných činů. 2. vydání. Praha: C. H. Beck, 2020, s. 147, marg. č. 12). Nerozhodná je také schopnost samostatné obživy ze strany těchto osob. U osoby žádající o peněžitou pomoc z titulu, že jí zemřelý fakticky poskytoval výživu, tak stěžovatel zkoumá pouze to, zda prokázaly své tvrzení o poskytování výživy zemřelým.

[21] V projednávané věci proto argumentace stěžovatele založená na rozlišování pojmů „společná domácnost“ a „poskytování výživy“ a zkoumání jejich vzájemného vztahu nemůže obstát. Oba pojmy jsou v rámci § 24 odst. 1 písm. c) zákona o obětech trestných činů na sobě zcela nezávislé. Jelikož žalobkyně nebyla *rodičem, manželem, registrovaným partnerem, dítětem nebo sourozencem zemřelého*, je nerozhodné, zda žila se svým partnerem v době jeho násilné smrti ve společné domácnosti. Stěžovatel měl posoudit pouze to, zda žalobkyně prokázala své tvrzení, že jí zemřelý partner poskytoval výživu tím, že po finanční stránce plně zabezpečoval provoz domácnosti včetně potřeb žalobkyně. Relevantní je přitom fakticita poskytování výživy, tedy zda žalobkyni její partner skutečně živil. Je naopak irelevantní, jaký k tomu měl případně partner žalobkyně důvod, či zda žalobkyně byla v rozhodnou dobu fakticky schopna se žít sama. Takové podmínky zákon o obětech trestných činů na pozůstalé neklade.

[22] Nejvyšší správní soud s ohledem na výše uvedené uzavírá, že městský soud nijak nepochybil, pokud se nezabýval vzájemným vztahem pojmů „společná domácnost“ a „poskytování výživy“. Stěžovatel přistupoval k výkladu § 24 odst. 1 písm. c) zákona o obětech trestných činů ve vztahu k osobě, *které zemřelý poskytoval výživu*, nepřípustně restriktivně a vylučoval z jeho aplikace osoby na základě podmínek které v zákoně obsaženy nejsou.

[23] Nejvyšší správní soud vzhledem k výše uvedenému neshledal kasační stížnost důvodnou, a proto ji zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

[24] O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatel nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti, neboť ve věci neměl úspěch. Ve věci měla úspěch žalobkyně, protože jí Nejvyšší správní soud přiznal náhradu nákladů řízení za jeden úkon právní služby, který zástupkyně žalobkyně učinila v řízení o kasační stížnosti, a to sepsí vyjádření ke kasační stížnosti [tj. úkon podle § 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů

za poskytování právních služeb (advokátní tarif)]. Za tento úkon náleží odměna ve výši 3 100 Kč a paušální částka 300 Kč. Zástupkyně žalobkyně nedoložila, že je plátcem DPH, proto jí soud náhradu DPH nepřiznal. Celkově je tedy stěžovatel povinen uhradit žalobkyni na náhradě nákladů řízení částku ve výši 3 400 Kč. Uvedenou částku uhradí stěžovatel žalobkyni do třiceti dnů ode dne právní moci tohoto rozsudku k rukám její zástupkyně.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 9. srpna 2023

Tomáš Foltas
předseda senátu